

יאיר ניצני מרים גבה

צו השעה

התינוקת שלי קיבלה צו ראשון, אז העברתי אותה קורס קד"צ שאפילו הסדרה "המפקדת" לא חלמה עליו

טיס, היא עלולה להיות מוצבת בבסיס רחוק, שלא לדבר על זה שבאף-15 אין טלפון עם דיבורית, שיאפשר לה לקבל ממני שיחות מוראגות בכל חצי שעה. שירות משמעותי כזה עלול להפוך לכאב ראש רציני, שיאלץ אותי למצוא דרכים להתקרב לבסיס בכל מחיר. הייתי שמח מאוד אם היו בבסיסים מצלמות כמו בגני הילדים, כדי שההורים המוראגים יוכלו לעקוב ולצפות בנאטוטיהם בחאקי, אבל לצער, הפתרון הפשוט הזה עדיין לא בשימוש. אפשרות נוספת היא להצמיד לכל יחידה בצה"ל "הורה מלווה", כמו בטיולים של בתי הספר – והוא ידאג לכל צורכי החיילים, בתורנות שתתקיים בין ההורים. אופציה נוספת ששקלתי כדי להישאר קרוב לילדה היא להתנדב לוועד למען החייל ולהגיש סנדוויצ'ים ומיץ בטיס. רמפיאדה הקרובה לבסיס. מבחינת גיל אני לגמרי מתאים. או שאצטייד בקרוון נגדר עם חדר שינה, ובשנתיים הקרובות אתנייע לפי הבסיסים שבהם תשרת התינוקת ואח"כ לה מעבר לגדר, בתפקיד מש"ק (מפרח שהינו קשיש).

למרות שלא ממש שאלו אותי, יש לי כמה וכמה רעיונות היכן הילדה יכולה לשרת, בהתבסס על ההיכרות בינינו. מאחר שטיקטוק וסרטוני טיפוח ברשת הם חלק משגרת יומה, אני בטוח שצה"ל, שזקוק ליהסי ציבור חיוביים בארץ ובי"עולם, יוכל להיעזר בניסיון שלה בתחום. כחלק ממלחמתו הפסיכולוגית מול חיזבא"ללה ואיראן, יוכל הצבא ליהנות מכישוריה הוויראליים של בתי בתפקידים כמו מט"קית (מפקדת טיקטוק), כי בשונה ממה שנהגו לומר פעם, כיום "הצבא צועד על טיקטוק". נושא המטבח הצבאי והטבח הצבאי סור בלים מתרמית ירודה, ודווקא בתי, שעושה לילות כימים בצפייה בתוכניות ביטוח ובצילום מנות יפות לאינסטגרם, יכולה לתרום לעיצוב ולשרדו צלחתו המשעממת של הלוחם העברי – אם לא בטעם, אז לפחות במראה. בכל מקרה, כדי לשרד את מעמדו של התפקיד, אני מציע שהטבח הצבאי יכונה מעתה שף צבאי, עם אפשרות קידום לדרגת מאסטר שף.

בכל מחנה צבאי ניתן עדיין לראות את הפקודה "שטח צבאי – אסור לצלם", שאבד עליה הכלח בעידן האינסטגרם. כדי להתחבר לרוח התקופה, אני מציע לשנות את הסלוגן ל"שטח צבאי, אסור לפלטור". ומכיוון שהיום, ברוח השוויון המגדרי, נשים יכולות להיות טייסות קרב וגברים יכולים לשרת כרקדני ליווי של נועה קירל, אפשר לעדכן את הסיסמה המפורסמת של חיל האוויר ל"הטובים לטייץ". הקירמה בוודאי משפיעה גם על מדיניות הגימ"לים של קצין רפואה ראשי. פעם היית מקבל גימ"לים רק על פציעה או מחלה. היום, בעידן שבו הצילום והאינסטגרם משמעותיים יותר מהפגזה ארטילרית או לוחמה בשטח בנוי, ראוי שחיילות שרגילות להעלות לרשתות תמונות עם דאק פייס יקבלו גימ"לים גם עקב יובש בשפתיים, שבעטיו נגרם להם אובדן כושר סלפי.

נכון לרגע זה אני עדיין מחוץ ללשכת הגיוס. מבטיח לעדכן בהמשך. רות סוף. ●

yairn@israelhayom.co.il

ארוחה מוולט במ"ק הסלולרי שלה. כדי להכשיר אותה לתפקיד נווטת בחיל האוויר הסרתי את הווייז מהסלולרי שלה, וכדי לשפר את סיכוייה בחיל המודיעין התחלתי לפנות אליה בערבית, אם כי לא בטוח שזה היה יעיל, בהתחשב בזה שרוב המילים שאני מכיר לקוחות מתפרייטים של מסעדות באבו גוש. הילדה דווקא הפגינה קליטה מרשימה לשפה החדשה, ואחרי יומיים אמרה לי: רחיל רבאק, רד ממני, יא אהבל.

כדי להכשיר אותה לשירות כמסתערת תליתי כאפיות בארון הבגדים שלה, וצפיתי איתה בפרקים של "פאודה" עם רונה לי שמעון. מכיוון שבשנים האחרונות נשים יכרו לות לשרת ביותר ויותר יחידות קרביות, ניסיתי להכשיר אותה גם לשירות ביחידת חי"ר מובחרת: מדי פעם דילגנו

איור: טל לזר

כולנו על ארוחות ושתייה, כדי שאם תחליט על מגלן או סיירת מטכ"ל, שבוע הישרדות בטבע לא יהיה זר לה, כולל אכילת חלזונות וחולים.

הורים רבים רוצים שילדיהם ימשיכו את המסורת הצבאית שלהם, ואני תמיד מתרגש כשאני קורא על טייס או שריונר, שגם ילדיהם הם טייסים או שריונרים. במקרה שלי, מכיוון שאני לא בדיוק מאיר הרציון, האסכולה הצבאית שבה רגלתי היתה הקטנת הראש למדמי סיכה. לבישת מדים לוותה אצלי בעייפות ובהרגשה שיוור לי האייקו, והיחידה המובחרת היחידה שחלמתי עליה היתה סיירת מזגן. לכן היה חשוב לי לתת לבתי דוגמה הפוכה, כדי שהיא תהיה מאושרת, לא תבזבז את הזמן, וכמו שמקובל להגיד בימים אלו, תעשה שירות "משמעותי".

אבל אז הבנתי את הדילמה. קב"א גבוה ונתונים טובים במבדקים אמנם יקרבו אותה לתפקידים רציניים, אבל עלולים להרחיק אותה ממני. אם, למשל, היא תוזמן לקורס

כדי לאותת לי שהזמן טס, כאילו לא הרגשתי וכאילו אין לי בכל יום קמט חדש וכאבים חדשים בעצמות הישנות, צה"ל שלח זימון לצו ראשון עבור התינוקת. הילדה הקטנה, שנולדה לפני רגע ושיש מצב שבקבוקי החלב שלה עדיין לא פונו מהמגירה (למרות שבתעודת הזהות מתעקשים לפרסם פייק ניוו שהיא תכף בת 17), עושה בחינות בגרות, החלה ללמוד נהיגה, ועכשיו גם הצבא החצוף רוצה ליהנות ממנה.

כמו בתחומים רבים, הופתעתי לגלות שגם הצבא הש"תכלל מאז השירות שלי, שהיה בסך הכל לפני 40 וכמה שנים, ושרברים השתנו אפילו מאז השירות של אחיותיה הגדולות. היום, חלק גדול מתהליך הרישום והטופסולרי גיה המוקדמת התייעל ונעשה אונליין באתר "מתגייסים".

גם תחום המעורבות ההורית עבר שינויים.

אחרי ההשתתפות בישיבות לקביעת תפריט הצהריים בגן האנתרופוסופי, ורגע לפני שנחזור לצלצל למפקד שלה בטירונות כדי להסביר שהילדה חייבת לישון עם מזגן כי ככה היא התרגלה במשך 18 קיצים, וכל שינוי בטמפרטורות עלול לגרום לה פגעי עות זיעה – אנחנו אמורים לתפעל גם את תהליך טרום הגיוס שלה.

בדיוק כמו בניית מודל בית המקדש לבית הספר ועבודת השורשים, שעליה טר חנו הגברת הראשונה ואני בזמן שהילדה ישנה או ראתה "השמינייה", לקראת הביקור הראשון בלשכת הגיוס הוטל עלי לרכז את האישורים הרפואיים, השאלונים, בדיקות הראייה והשתן, כאילו אני זה שהולך לה תגיים, בזמן שהמלש"בית עצמה לא הביעה עניין גדול בתהליך ונושא הדר לין לא נראה לה דרמטי.

אחרי שהכנתי וסידרתי את הניירת באופן שלא היה מבייש מש"ק שלישי, עברתי לתפקיד נהג הבוס והסעתי את הגברת ללשכת הגיוס. בעודי ממתין לה בחוץ, סיכמתי לעצמי את השבועות האינטנסיביים האחרונים.

כאב גאה, חשוב לי שגם צה"ל יכיר בגדולתה של הבת שלי. אם הוא מסרב משום מה להעניק לה מייד עם גיוסה דרגת רביסרן, לפחות שהיא תקבל את המגיע לה בתחום הקב"א והדפ"ר (שזה, מתברר, דירוג פסיכוטכני ראשוני, ולא שם קוד לרבילים, כמו שחשבת). לכן עשיתי כל מאמץ להכניס אותה לאווירה הצבאית טרם הצו הראשון. הניסיון לשפר לה את המוטיבציה דרך צפייה בסדרה "המפקדת" לא עלה יפה, אחרי שבפרומו אחת החיילות צעקה שהיא "רוצה קב"ן", כך שעברתי לשיטות אחרות.

הגברת הראשונה ואני עברנו בבית לשפה צבאית, כולל הצרעה ושימוש יומיומי בקיצורים כמו קמב"צ, פוז"מ וחול"ש (שמבחינתה היו ראשי תיבות של "חזרה לשינה"). אחרי שניסיון ללמד אותה גם מה זה אמל"ח ופוצט"א, הילדה הפתיעה והתחילה לקרוא לי בכינוי מ"פ. אחרי שהודיתי לה על כך שהיא רואה בי דמות פיקורית, היא הסבירה שמדובר בראשי תיבות של "מבוגר פתטי". לא נשברנו. בארוחת הבוקר הצענו לה להכין לה טוסט גבנ"צ על תנור ספירלות, פתחנו שימורי לוף וקינחנו בפלחי אשכוליות מקופסה. הילדה לא התרשמה והומינה